

Μάνος Κοντολέων, "Το ταξίδι που σκοτώνει".

Περίληψη

Όλοι έχουν ακουστά «**Το ταξίδι που σκοτώνει**». Κανείς ποτέ, όμως, δεν πήρε στα σοβαρά τις προειδοποιήσεις των γονιών του. Έτσι κι εγώ, ο ήρωας της ιστορίας που κρατάτε στα χέρια σας, ο Στέφανος, στην ηλικία των δεκαπέντε και στην προσπάθειά μου να γίνω «κάποιος», να γίνω άνδρας, αποφασίζω να ακολουθήσω το ταξίδι, παρόλο που ξέρω τον προορισμό του. Παλεύω σκληρά με τον εαυτό μου, όσο έχω ακόμα τη συνείδηση της κατάστασης, αλλά ένα τηλεφώνημα με κάνει να ξανακυλήσω. Η αλλαγή μου γίνεται αντιληπτή από τους γονείς μου, παρόλο που αυτό το γεγονός δεν είναι ικανό να με σταματήσει. Ο θάνατος μόνο καταφέρνει να με αλλάξει, όχι ο δικός μου αλλά κάποιων ατόμων που ακολουθούν ή σωστότερα ακολουθούσαν και εκείνοι το ταξίδι. Σε μια απαιτητική και επίπονη μάχη με τον εαυτό μου και, φυσικά, με τη συμπαράσταση της οικογένειάς μου βρίσκω φως μαζί και τον έρωτα. Έτσι, είμαι πια έτοιμος να ακολουθήσω ένα άλλο ταξίδι, αυτό της εξερεύνησης του κόσμου!

Θέματα του βιβλίου

Το βασικό θέμα του συγκεκριμένου βιβλίου είναι, κατά την άποψή μου, τα ναρκωτικά. Πιο συγκεκριμένα βλέπουμε δύο πλευρές του θέματος. Η πρώτη είναι αυτή του νέου, που παίρνει ναρκωτικά, ενώ η δεύτερη είναι η πλευρά των γονέων απέναντι στην ανακάλυψη ότι ο γιος τους έχει γίνει χρήστης ναρκωτικών. Ο τρόπος που φέρεται ο πρωταγωνιστής φανερώνει την ψυχική του αστάθεια και την αναζήτησή του για το «ποιος είναι», κάτι που βιώνουν οι περισσότεροι νέοι την περίοδο της εφηβείας. Επίσης, η προσπάθεια μύησης σε μια ομάδα καθώς και η προσπάθεια του νέου να βρει την ταυτότητά του είναι δύο *παράπλευρα* θέματα του βιβλίου.

Επιπροσθέτως, ένα ακόμα θέμα, το οποίο μάλιστα μου έκανε εντύπωση, είναι η στάση των γονέων σε όλη την ιστορία. Σπάνια, όταν αναφερόμαστε σε ναρκωτικά, βλέπουμε την πλευρά της οικογένειας και ακόμη σπανιότερα μπαίνουμε στη θέση τους. Άρα, το γεγονός ότι αυτό το *δευτερεύον* θέμα μας παρακίνησε να μπούμε στη θέση κάποιου άλλου, που μέχρι τώρα δεν είχαμε σκεφτεί, είναι πολύ σημαντικό.

Κριτική του έργου

Θα χαρακτήριζα αυτό το μυθιστόρημα πολύ πειστικό, με δυνατές απόψεις και σωστές διαπιστώσεις. Ήταν ένα πολύ ωραίο βιβλίο με ωραίο λόγο, χρήση ποιητικών λέξεων και φράσεων που δημιουργούσαν έντονες εικόνες. Πολύ ενδιαφέρον ήταν το θέμα του βιβλίου αλλά και οι απόψεις του συγγραφέα παρουσιάζονταν αντικειμενικά και ελκυστικά εκφρασμένες. Οι ήρωες, επίσης, με εντυπωσίασαν καθώς είχαν μεγάλες αντιθέσεις χαρακτήρων, που όμως συνδυάζονταν αρμονικά στην πλοκή ακόμη και με τις διαφορετικές απόψεις και προσωπικότητές τους. Είχαμε, έτσι, μια πιο σφαιρική εικόνα του θέματος.

Σκιαγράφηση του πορτρέτου της μητέρας λίγο μετά το αφηγηματικό παρόν

Η ζωή της **Μαρίας Χαλκιαδάκη** έχει μπει πλέον σε κανονικούς ρυθμούς και είναι πιο ευτυχισμένη από ποτέ. Είναι αισιόδοξη για το μέλλον και βοηθάει τον πρωτότοκο γιο της να απεξαρτηθεί. Οι δυο τους είναι πλέον πιο κοντά. Ο Στέφανος, αν και είναι λίγο φοβισμένος και μελαγχολικός, είναι πιο συνεργάσιμος, υπάκουος και συνετός από κάθε άλλη φορά. Η Μαρία είναι πολύ χαρούμενη, αφού ο γιος της ξέκοψε από τις κακές παρέες και τώρα άρχισε άλλα ταξίδια, για να εξερευνήσει τον κόσμο, ταξίδια, που όπως φαίνεται, του κάνουν πραγματικά καλό. Σαν μάνα, όμως, ανησύχησε, όταν ο Στέφανος τους μίλησε αλλά και

τους γνώρισε την κοπέλα του, την Άννα. Χρυσό κορίτσι θα το χαρακτήριζε στη συνέχεια η Μαρία με πονεμένο παρελθόν που κάπως συμβαδίζει με το δικό της. Όλα αυτά, όμως, φαίνονται ένα τίποτα στη Μαρία Χαλκιάδακη. Μετά από όλα αυτά που πέρασε είναι όντως ένα τίποτα! Έτσι και αλλιώς το χαμόγελο που άρχισε μετά από καιρό να φαίνεται στα χείλη του μεγάλου της γιου μπορεί να τα διορθώσει όλα. Η Μαρία Χαλκιάδακη είναι πλέον ευτυχισμένη!

Ένα καινούριο τέλος...

Ο καιρός περνάει γρήγορα τώρα που ο Στέφανος άρχισε τα άλλα ταξίδια. Η εξερεύνηση του κόσμου αποδείχτηκε πιο ενδιαφέρουσα από ό,τι φαινόταν. Είχε μάλιστα και καλή παρέα μαζί του, τον πρώτο του έρωτα, την Άννα. Η ζωή πλέον έδειξε σε όλους το καλό της πρόσωπο. Ο χαμός των νέων, του Στάθη, της Νότας, του Πέτρου, σιγά σιγά ξεπεράστηκε και όλα πήραν τον δρόμο τους. Ο Αλέξανδρος, ο μικρός αδερφός του Στέφανου, είναι τελειόφοιτος του λυκείου και αποτελεί πρότυπο για τα άλλα παιδιά. Φαίνεται ότι θα γίνει ένας λαμπρός νέος. Ο Στέφανος πέρασε με επιτυχία στο Πανεπιστήμιο, ως κοινωνικός λειτουργός, μετά από σκληρή προσπάθεια. Αποφάσισε από δω και πέρα να βοηθάει ανθρώπους που ακολουθούν το θανατηφόρο ταξίδι. Η ζωή όλων βελτιώθηκε και πια όλοι ζουν ευτυχισμένοι.

Τελλίδου Ευστρατία

Τμήμα: Γ4